

számára tört utat, hanem kidobta földünkbe a régít, és elaszunk most. Vadakként hát, barlagjainkba sunyva, kik egymást téptük, s még véres vicsorral, jobb struccfejünket néma kéjbe dugni s szennyes kortyokban hörpenti Istent?

Ha nem igennek, legalább a nemnek hangzani kéne; a nem is talizmán, a nem is lélek, vigyék a véres csorda elé, tán meging s hátrahőköl.

Tán *nemet* vettek és *igent* arattok. Kisebztet és fázik a meztelen föld: siessetek! hogy új buza borítsa, mielőtt az esztendő megöregszik.

Végül van Babitsnak egy prózai írása, melyet ő úgy nevez: *Vallomás helyett hitvallás*. A címe: **Örökkék ég a felhők mögött**. Szimbolikus cím, optimizmust sejtet, s aki már utazott repülőn, tapasztalhatta maga is, hogy lehetnek a városban sűrű, fekete fellegek, a repülés magasságában szikrázó napsütés és örökkék ég látható.

Az indító gondolatot Tolsztojtól idézi: „A hit az élet ereje: az ember, ha egyszer él, akkor valamiben hisz... Ha nem hinné, hogy valamiért élnie kell, akkor nem élne” Ezután vizsgálja és sorra veszi, miben is hisz? Itt csak néhány gondolatot idézünk:

- Én **hiszek a harcban**, az ész harcában a vak erők ellen, melyek: a világ vak erői, vagy az én lelkem csüggedései és indulatai...Igaz: ezek a vak erők hozzátartoznak ahhoz a minden észnél magasabb Valamihez, amiben végre is meg kell nyugodnom: de a harc is hozzátartozik, s az is, hogy eszem a saját törvényeit kövesse, s aszerint vezessen... Magunk is része vagyunk tán a vak erőknek...

- Vallom azonban **a bölcsességet** is: harcom nem megy túl a józanság vonalán: magamban is érzem ami ellen küzdök, s tudom, hogy minden rombolás engem rombol. Nem is rombolni akarok, inkább építeni: az ész halcan hason a tényekre, mint a delej: nem ellensége az erőknek, hanem egy erő a többi közt, együtt építve velük. Az erők a múlt, az ész a jövő: egymásba kapaszkodó fogaskerék.

- **Magyar vagyok**: lelkem, érzésem örökséget kapott, melyet nem dobok el: a világot nem szegényíteni kell, hanem gazdagítani. Hogy szolgálhatom az emberiséget, ha meg nem örök magamban minden színt, minden kincset, ami az emberiséget gazdagíthatja? A magyarság színét, a magyarság kincsét! De mily balga volnék, ha ugyanakkor más színt, más kincset el akarnék venni, vagy meggyengíteni!

- Én hiszek a **testvériségben**: a színek együtt adják ki a képet, a hangok együtt adják a koncertet. **Nemzet ne a nemzet ellen harcoljon**: hanem az ellen, ami minden nemzet nagy veszélye: **az elnyomás és a rombolás**

szelleme ellen! Micsoda leckét kaptunk ebből éppen mi, magyarok! És micsoda hiba: másnak tenni, amit magunknak nem kívánunk - holott már avval, hogy másnak megtettük, ajtót nyitottunk neki, hogy velünk is megtörténhessék.

- Én **katholikus** vagyok; azaz hiszek a nemzeteken felülálló, egész világnak szóló *katholikus* igazságban! Másszóval: hiszek *igazságban*, mely túl van a politikán, életünk helyi és pillanatnyi szükségletein: az én egyházam nem nemzeti egyház! Nem vagyok puritán: az én üdvösségemnek nem elégséges az, ami szükséges: ami itt és most szükséges.

- **Hiszek a harcban**, mely szüli a vágyat a békére. **S hiszek a békében**. Hiszek a harmóniában, melyre vágy a lélek, a szépségben, melyért kiáltoz az anyag, a szeretetben, melyért epednek a népek. Hiszek a nehézben, hogy nem lehetetlen! Ha nem hinnék benne, magam tenném lehetetlenné. Oly bűn, melyre nincsen föloldozás. Csak a hit teheti lehetségessé.

- Ember vagyok, s hiszek egy emberben. Nem is az emberben. Az ember vakon botorkál; de a világ nyitja és súgja útjait. Az ember primitív lény, de az állat még primitívebb. Nem állatot kívánok, nem is embert! Többet! Nem mondja ki. De nem lehet kétséges, hogy mit, vagy inkább kit...

A sort lehetne folytatni. Hazaszeretet, szabadság, erőszak, önvédelem, honvédelem, erőszakmentesség, szelídség... ellentmondásos fogalmak. A történelmi lét állandó kulcskérdései. Egyének, közösségek, nemzetek, társadalmak folyamatosan újra fogalmazzák, újra definiálják. Az irodalomban is rendre lecsapódnak a vélemények. A könyvek könyve, a Biblia is ír erről valamit: **Boldogok a szelídek: övék lesz a föld.**

Lelkigyakorlat, 2016.06.22 Törökbálint.

KASZAP MÁRTA

AMERIKÁBAN JÁRTAM...

II.

Ezen a szombat estén megemlékeztek arról, hogy ez a közösség Spring Valleyben éppen két éves. A gyerekek zenekara vacsoránál szerepelt ebből az alkalmából. Edinát is üdvözölték visszaérkezése alkalmából és három Bartók népdal- feldolgozást játszottak ajándékkul. Nagyon figyelmesek. A vacsora után a fiataloknak legtöbbször programjuk van. Ma kirándulni, beszélgetni mentek az egyik közeli hegyre. Addig én naplót írok és hallgatom a "Hetek" magnófelvételét egyik kinti koncertjükéről, s Dorothy és Edina gitárduóit. Jól érzem magam.

1992. jún. 14. Vasárnap. Reggel ismét születésnapi ünneplés. Kicsit nagy felhajtást csinálnak a szüle-

tésnapokból. Közösen reggelizünk egy izraeli 3 gyerekes családdal. 16 éves fiuk környezetvédelmi témát fessegetett, a Föld megmentése volt a téma. Azt érzem, hogy a környezeti gondok nem hatnak eléggé rájuk, nincs különleges felelősségük. Nekünk, ha valaha hasonló falunk lehetne, sokkal zöldebbeknek kellene lennünk. Bár sok mindent jól csinálnak. Hulladéktermelésük mérsékelte, igyekeznek egyszerűen étkezni, nagyon szeretik a természetet.

Vasárnap kicsit később kelnek, bőségesen reggeliznek, s nem ebédelnek ezen a napon, mindenki a találkozókra koncentrál. Először családi találkozó van, ahol mindenki jelen van, a kicsi babától az öregekig. Körben ülnek a hatalmas imateremben, egy férfi vezeti a találkozást nem túl nagy odafigyelést parancsoló hangon. Sok-sok ének, sokáig. Utána egy mesét olvastak fel. A kicsiket odahívta maga köré a földre a felolvasó. Mese után megint ének, semmi tanulás, semmi értékelés. Ezután a gyerekek mennek a saját csoportjukba, ahogy hétköznap szoktak, a felnőttek, fiatalok, öregek a következő találkozóra kiültek a szabadba. Ilyenkor rádiókapcsolat van a faluk között, s végig hangszórón keresztül hallgattuk a szöveget. A nagyfőnök Nigériában az új falujukban járt, s ezzel kapcsolatos utazási és egyéb élményeiről számolt be Darvell-ből. Gyszúákra gondoltunk. Utána New Meadow Runból valaki a teremtésről beszélt. Élő szó alig volt. Van valami meghatározó abban, hogy minden falu ugyanazt hallgatja, de mégis mintha több élő szóra lenne szükség. Ezután térdre borulva imádkoznak. Ekkor csak azok maradnak ott, akik egységben érzik magukat a közösséggel. Rövid az ima, utána ének, befejezés, s ezután szabadidő fél háromig az uzsonna időig.

Nagyon nagy a nyugalom a faluban. Nem látam még mérges, ideges, feszülő embert. Minden adottság megvan ahhoz, hogy ne feszüljenek. Az uzsonna, ismét vendégekkel. Andreas Meier egyik lánya itt él a faluban férjével és két kicsi gyermekével, ők voltak hivatalosak Barbaráékhoz. Nagyon jó beszélgetés alakult. A Hetek riportot írtak kinti életükről, jó és rossz tapasztalataikról, s ez volt a téma. A főnökök választásáról, apostolkodásról. Nagyon öntudatosak, nem fogadják el a mi más véleményünket, de fegyelmezetten tudunk vitatkozni. Látszik, hogy szeretik Gyurka bácsit, szeretik a Bokor eddig kint járt képviselőit. A beszélgetés után együtt átsétáltunk a szomszédos faluba, New Meadow Runba. P. Péter már nem volt itt, csak New Yorkban fogunk vele találkozni. Ez a falu régi már, egyszerűen ledöbrentett a szépsége, s bizony gazdagságot árasztott. Minden van, mi szem-szájnak ingere. Veteményes kertek, sok virág, szép parkosított környezet, erdei hinták, etető, állatházak, sportpályák.

Szép új iskola épül, mellette új sportpályát fűvesítenek éppen, jó locsolórendszerrel locsolják. Ezer kérdésem lett hirtelen, bár odafelé csak figyeltem. Gyönyörű erdei utak vezetnek a tóhoz, amit mesterségesen

alakítottak ki a folyó kiszélesítésével, egy tisztáson. Nagy mólók, csónakok, kicsiknek elkerített rész, a parton padok, asztalok. Sokat étkeznek a szabadban, s nem különülnek el a családok. Meglepett, hogy amikor külön lehetnének, akkor is igénylik egymás társaságát. Barbaráék 12 éve élnek a közösségben, mindent készen kaptak. Eszembe jutott a közösségük sok szenvedése, az alapítók nagy áldozatai, üldözöttségük. Most nem szenvednek, most gazdagnak hat az életük. Vajon a kívülől csatlakozók milyen élmények hatására jönnek közéjük? Mennyire tudják magukat függetleníteni attól, hogy itt nincs lakás-, étel-, munkagond? Barbaráék kb. 36 évesen kerültek ide, láthatóan boldogok. Igen kalandos életút után jöttek, pedagógusok, s most a mosodában és az üzemben dolgoznak. Nem zavarja őket, hogy mást csinálnak. Kevin értelmes, az üzemben főnök egy részlegnél, s a közösségen kívüli életéről is jól informált. Érdeklődik a napi politikai események is, s hozzájut az információkhoz, mert keresi. A nagy átlag egészen szűrve kapja a kinti híreket.

Nagyon elgondolkodtam a tóparton ülve azon, hogy vajon mi itthon képesek lennénk-e akkora induló áldozatot hozni, mint az ő elődeik, hogy mindent feladjunk, amit eddig szerettünk, eddig szereztünk Jézusért, testvéreinkért? Vajon hogy lehet ezt igazán jól csinálni? Nézzve a szép hajjú, szép testű nőket elcsúfítva rettenetesen sikktelen fürdőruhájukban, s a férfiakat pólóban úszni? Csak így lehet? Hol vannak a határok? Milyen boldogok így is, nehéz érteni! Én inkább megfőnök, de nem fürdök. Hazafelé Barbarával, Edinával mentünk, s a mezítláb, köveken is futni tudó kislányokkal. Vajon miért járnak a fiatal lányok és a kislányok ennyire szívesen mezítláb? Végre valami, amit nem kell betakarni? Szóval hazafelé rengeteg kérdéssel ostromoltam Barbarát. Gazdagságot áraszt a falu, hogy támogatók az éhezőket? A jövedelmek bizonyos százalékát fordítjátok a szegényekre, vagy ha felmerül valami igény, akkor döntötök, hogy adtok-e vagy sem? Erős közösségek van, nem tudnátok befogadni árvákat, vagy mozgásérülteket, vagy hajléktalanokat? Sajnos nem kaptam megnyugtató válaszokat. Azt láttam, hogy az egyes családok nem tájékozottak a közösség gyakorlatáról, s nem is eléggé felelősek a kinti világ nagy problémái iránt.

Nagyon fájt a szívem, s ettől kezdve bárhová hívtak, mindenütt kényes kérdésekkel ostromoltam a családokat. Arra gondoltam, hogy ha mi egyszer hasonló falut építhetünk, valahogy meg kell őriznünk egyéni felelősségünket a rászoruló emberekért. Azon is töprengtem, hogy vajon ha a falubeli körülményeik nem lennének ennyire mindenre kiterjedően tökéletesek, akkor mennyire lennének elégedettek a családok? Vajon engem meddig elégítene ki ez a nagy nyugalom? Vajon egy közösségnek mekkora része szereti, ha megmondják, hogy merre van előre, s közben minden szükséges megvan a mindennapi élethez, s nem is nehéz nekik betartani a megállapodott szabályokat? Az alkotni vágyók

kapnak-e elegendő kezdeményezési lehetőséget, csinálhatja-e mindenki a szíve és tehetsége szerinti feladatokat? Azt hiszem, ez a kérdés megoldható megnyugtatóan, ha van nagy szeretet és odafigyelés azokban a testvérekben, akiknek az a feladata, hogy megmondják, ki mit csináljon. Ezt igyekeznek ők is jól csinálni.

A vacsoránál ami vasárnap mindig családonként van, igen jól beszélgettünk. Érdekelte őket a magyarországi helyzet, nemcsak a Bokorról, Egyházzól érdeklődtek, hanem az egész országban zajló eseményekről. Látszott, hogy érteni akarják. Jólesett nekünk.

1992. június 15. Hétfő. Reggel Barbara és a két középső kislány elutazott táborozni. Nyáron sokszor viszik a gyerekeket különböző csoportosításban táborozni. Nagyszerű felszerelésük van ehhez. Nagy élmény a gyerekeknek, nagy figyelmet fordítanak ezekre a programokra. Mi helyettesítettük Barbarát itthon, Edinával. Azt hiszem, nagyon nagy ajándék volt Edina számukra az 5 hónap alatt, igen felelősen élt közöttük. Az otthoni feladatoknál most főleg ő helyettesítette, én pedig mentem a munkahelyére helyette, a mosodába. Érdekes volt. Egy nagy mosógép dolgozik folyamatosan és három szárítógép. Guruló kocsikban van a szennyes ruha is, a tiszta is. A gépeket egy külső dolgozó folyamatosan táplálja, s akik még ide vannak beosztva, azok hajtogatnak, csoportosítanak, zsákokba raknak holmit, családonként. A ruhákat, ingeket, blúzokat felakasztják. Mindenén név van, s a konyhai, gyerek házbeli holminknak különböző jelei. Az egységes öltözködésnek itt nagy előnye van. Meglepett, hogy milyen gondosan, vidáman dolgoznak. Az elszakadt ruhát azonnal varrógéphez ülve javították, ha szükséges volt, akkor vasalták.

A ruhák jó minőségű anyagból vannak, hogy lehetőleg ne kelljen vasalni, de ha mégis kell, megteszik. Később megtudtam, hogy főleg az egyedülálló ruháinál figyelmesebbek a varrásra, vasalásra. Ahol van Anyuka, ott nincs gond. Egyébként mindenki tud varrni, ez természetes. A tízóraikor mindenki leülve, nyugodtan, vidáman pihen, s mindig komoly beszélgetések alakultak ki. Figyelnek arra, hogy érdeklődnek a vendégtől, őszintén kíváncsiak. Ilyenkor én is nagyon kihasználtam mindig a lehetőséget, állandóan kérdeztem szokásaikat, megoldásaikat.

Öntudatosok. Elégedettek. Sokszor érthetetlen volt számomra. Mi lenne, ha minden nap délelőtt a mosodában kellene dolgoznom, töméntelen mennyiségű ruhát hajtogatni? Énekelgettek. Egy igen idős öreg néni is délelőtt a mosodában kötögetett, gyerekeknek kis négyzetekből álló takarót. Fontosnak érezhette magát. Egy ember mindig meg van bízva, hogy figyelni kívánásait. Nagyon jó dolguk van az öregeknek. Minden lépésüket segítik, ha kell. Ha nem volt jó valamelyik kis takaró-négyzet, titokban kijavították, hogy azért szép legyen.

A délutáni pihenőidő után a varrodába mentem dolgozni. Nagyon izgultam, mert pont kiszúrták nekem ezt a munkát, amihez nem is értek és nem is szeretem. Szerencsére megúsztam, nem kellett varrógéphez ülni. Lyukakat foltoztam, stoppoltam, szakadásokat javítottam. Nagyon takarékosak. Az ilyen ruhákat, amiket itt javítottam, az ESE-ben már kidobunk, ők használják. Amerikában. Nyáron mindig vannak kislányok is a varrodában és tanulnak varrni géppel is és kézzel is.

A varroda mellett vannak a könyv- és újságkiadással foglalkozó helyiségek. Hasonló minden, mint nálunk, de van egy óriási különbség. Nem munkaidő után készítik kiadványaikat, hanem ez a napi munkája jó pár embernek. Minden és mindenki együtt van, könnyebb és hatékonyabb így a munka. Kicsit irigykedtem.

A szabad időben sokat vagyok egyedül, ami nem baj, mert sokat tudok írni, gondolkodni. Azért ha Edina nem lenne itt, azt hiszem, nagyon árva lennék. Visszagondolok az ő első heteire, bizony nem lehetett könnyű. Sok az élmény, de érdekes érzés, hogy nem járunk ki a faluból. Minden kézközben van.

1992. június 17. Szerda. Ma reggel Edinával együtt az ebédlőbe mentünk dolgozni. Velünk dolgozott egy fiatal mama, akinek második gyermeke nyolchetes volt, férje Klaus Meier egyik fia. Nagyon helyes család, értelmesek, szorgalmasok, szépek, szeretik a közösséget. Na, gondoltam, most leellenőr-zöm, hogy dolgozik egy olyan anya, akinek pici babája van. Nagyon figyeltem rá végig. Arra is, hogyan bánik Edinával, velem. Hallgatólagosan ő vezette a munkát, nagyon gondosan tette ezt, kívülálló észre sem vette, hogy ő irányít. Egyébként pedagógus, de most a szülés után nem a gyerekek közé osztották be, mert azt nem lehet megszakítani, ha a pici baba miatt abba kell hagyni a munkáját. Nagyon jól összebarátkoztunk. A székek lemosása közben (150 db) nagyon jól tudunk beszélgetni. Sok minden apróságról érdeklődtünk. Mondta, hogy ő nagyon nyugodt a kicsi miatt, hisz testvérei vigyáznak rá és különben is sokat együtt vannak. A családos anyák munkaideje mindössze 6 óra, s ennyit jó, ha felnőttek között tölthet, s hasznosnak érezheti magát.

Az ebédlői munkához tartozik nagyon sok minden, amelyekből vannak minden nap elvégzendő feladatok, s vannak a hét különböző napjaira kijelölt feladatok. Ide tartozik az ebédlőn kívül a nagy hall, a mellékhelyiségek, az imaterem, néhány speciális helyiség. Egyik napi feladat, hogy az asztalon lévő cukor-, só-, bors-, méz-, szalvétatartókat fel kell tölteni, le kell tisztítani. A konyha és az étkező között nagyon ügyes guruló, pakoló asztalok vannak, így aki a feltöltést csinálja, egy ilyen kocsira rakja az összes asztról pl. a szalvétatartókat. A legegyszerűbb szalvétát használják, amit egy belülről rugós dobozba tesznek, nagyon könnyű mindenkinek venni belőle, mert a rugó a széléhez feszíti. Gusztusosak a kis vödrök, rongyok, melyekkel

aztán az ujjmaszatokat letörölheti az ember, majd a kosziról újra az asztalokra rakják a tartókat. Kis apróság, melyet Margaret mutatott, miközben csinálta: A sőtartókba néhány rizsszemet raknak, mert nagyon párás ott a levegő. A rizs felszívja a nedvességet, s nem tud kipottyanni a sóhoz méretezett lyukon. Nem mossák fel naponta a hatalmas étkezőt, de a szemetet óriás partvisokkal felsöprik.

Legalább egy méter széles a partvis, de nagyon ügyesen mozog a nyelén, mindenhova beér, mindenhez idomul, nagyon gyorsan lehet haladni a munkával. Pénteken van a nagy felmosás, ekkor már tudja mindenki, hogy csütörtökön úgy hagyja ott a helyét, hogy a széket az asztalra rakja. Mintha vezényeltek volna. Meglepettem. Mindennapos feladat az ebédhez megteríteni. A konyhában lista van, hogy aznap hány személy fog ebédelni, s hogy tányérból, evőeszközből, egyéb speciális eszközökből hány darabra van szükség asztalonként. A nagy guruló tálaló szekrényekről, azaz polcokról, amit már mosogatás után rögtön feltöltenek, könnyen terítenek. Az ebédlő mellett dekorációs terem van, ahol minden fontos megtalálható, ami a terítésekhez, vagy közösségi alkalmakhoz szükséges lehet. Ha nő a létszám, akkor innen minden kiegészíthető.

Este nagy élmény volt, a fiatalok különböző labdajátékokat játszottak. A fiúk hosszú nadrágban, sosem járnak rövidben, akármilyen meleg van, a lányok pedig szoknyában rohangáltak a pályán. A kendőt lesodorta nyakukba a légáramlat. Láthatóan örült némelyikük ennek, hogy van indok anélkül játszani. Páran azonnal visszavették. Nem voltak játék közbeni viták. Látszott, hogy igazán játszanak.

1992. június 19. Péntek. Délután a férfiak munkahelyén, a workshopban dolgozott a nők nagy része is, mert sürgős munka volt. Mi is mentünk Edivel 2-7-ig. Izgalmas és érdekes volt először, rögtön be tudtunk kapcsolódni, mert ügyesen van minden munkaasztal kialakítva. Nekem féltő, hogy hamar rabszolgamunkának érezném. Nem biztos.

Olyan érdekes az élet itt. Egymást szolgálják munkájukkal, figyelmességükkel. Látszik, hogy nem erőltetteden. Mégis annyira más, mint ahogy mi görgetjük az életünket. Személytől személyig érő segítséget nem tudnak egyenként vagy családonként kifelé nyújtani. Nekünk ezt másképp kellene megoldani. Mintha belül agyonszeretnék egymást. Az öregeket, gyerekeket paradicsomi állapotba helyezik. Azt hiszem, ennyi nem kellene. Szerintem nagyon sok energia marad kihasználatlanul. Az egész közösség komolyan segít kifelé, de ebből az egyes tagok csak mesélésen keresztül értesülhetnek, sokszor csak hangszórón át.

Nekem nem tűnt úgy, hogy rengeteget dolgoznak, inkább azt gondolom, hogy az itthoni közösségi férfiak is, nők is sokkal többet dolgoznak, mivel a közösségi feladatokat munkaidőn kívül kell elvégezni. Szerintem Istvánnak sokkal több és nyugodtabb ideje

lenne közösségi szellemi munkára a kinti időbeosztás szerint. Vajon megelégedettek? Látszatra igen, személyes beszélgetésekkor igen, s teljesen meg vannak győződve arról, hogy jól csinálnak mindent. Nem sokat elmélkednek, csinálják a közösen elfogadott feladatokat. Keresgélem, hogy kinek alkotó a munkája? Azt hiszem, hogy akik valamihez jól értenek, azok kinőhetik magukat, feladat van bőven. Láttam, hogy ott is vannak lustább emberek. Az evangélium szerint figyelmeztetik egymást. Először négyszemközt.

De gondolom, a lusta vagy kevésbé törekvő emberek a kötelező feladatokon kívül nem végeznek mást. Mindenből részesülnek ők is. Azt is gondolom, hogy aki aktív, sokat tesz a kötelező dolgokon kívül, az jut rendkívül jobb élményekhez, feladatokhoz, esetleg utazáshoz, vagy nem tudom mihez. De mindenben együtt döntenek. Nem lehet könnyű igazságosnak lenni.

Szinte mindenki játszik valamilyen hangszeren, de a közös kórusban biztos, hogy énekel. Sokat énekelnek, sokat zenélnek.

Egy falubeli nagyfőnökkel tudtam mindössze két alkalommal beszélgetni, de másodszor már nagyon mérsékeltlen kérdeztem dolgokat, mert olyan erős meggyőződéssel beszélt, hogy nehéz volt a saját gondolataimat mondani, s láttam, hogy picit sem nyitott arra, hogy igazam lehet. Talán nem is lehetne különben ott élni, pláne vagyonszövetségben.

Vajon mi tudnánk vagyonszövetségben élni? Ebben ők előttünk járnak, s ha ezt ilyen szeretetben tudják élni, minden elismerésem mégis az övéké.

Utolsó napunkat Piással, Edinával, Andreassal és legkisebb fiával töltöttük New Yorkban. Sétáltunk az Óceán partján, beszélgettünk, megvendégelt minket. Mindene a közösség, jól érzi magát, biztos benne, hogy Jézusért teszi, nagyon nyugodt. Megszerettük egymást. A repülőtéren elváltunk. Szerencsére jó korán kivitt minket a reptérre, így egész jó helyjegyet kaptunk a román gépen. Tömeg volt, de nagyon jó érzés volt arra gondolni, hogy hazaindulunk. Értékelgettük a kinti napokat.

Vidáman is, szomorúan is. Nehéz volt elválni. Megszerettük őket. Az izgalmaktól nem tudtunk aludni. Szép volt a naplemente, majd mindössze két óra múlva a napfelkelte. Leszálltunk. Szeretteink vártak minket. Csodálatos volt.

